

Maymunun Gökyüzü Köprüsü

Yavuz DEMİRKIRAN

Maymunun Gökyüzü Köprüsü

Yavuz DEMİRKIRAN

Yeşil ormanın yükseklerinde, yaprakların rüzgara fısıldadığı yerde, Miko adında zeki bir maymun yaşırdı. Sıcak kahverengi tüyleri benekli güneş ışığında parlardı ve parlak kehribar gözleri her zaman etrafı izler, her zaman düşünürdü. Miko, küçük bir dal ve sarmaşık ipi kesesi taşıyan örgü bir asma kemer takardı. Bir şeylerin nasıl çalıştığını anlamayı severdi ve neredeyse her şeyi bir gülümsemeyle tamir edebilirdi.

Bir sabah, Miko hafif bir hıçkırık duydu. Altında, Pip adında küçük gri bir tavşan, iki ağaç tepesi arasındaki geniş bir boşluğun kenarında duruyordu. Pip'in beyaz karnı titriyordu ve uzun kulakları sarkmıştı. Kırmızı boyun atkısı esintide dalgalanıyordu. "O kadar uzağa atlayamam," diye fısıldadı Pip. "Ama Tilly karşı tarafta bekliyor ve oynamak için söz verdim."

Miko uzun kıvrık kuyruğuyla aşağı sallanıp Pip'in yanına oturdu. "Boşluk küçük bacaklar için çok geniş," dedi nazikçe. Tam o sırada, Tilly adında bir sincap, kabarık kuyruğunu sallayarak yanlarına geldi. Küçük bir meşe palamudu başlığı çantası taşıyordu. "Yardım etmeye geldim," diye cıvıladı. "Ama ben bile orman zeminine kadar uzun yolu gitmek zorunda kaldım ve orası karanlık ve korkutucu."

Pip'in iri kara gözleri endişeyle doldu. "Aşağı inmek istemiyorum," dedi. "Kökler ve gölgeler var ve kayboluyorum." Tilly başını salladı. "Orman zemini küçük hayvanlar için uygun bir yer değil," diye onayladı. Miko boşluğa, sonra uzaktaki ağaç tepelerine baktı. Hızlı ve zeki gülümsemesi yavaşça geri döndü. "O zaman daha iyi bir yola ihtiyacımız var," dedi. "Burada, ışıktaki kalan bir yol."

Miko kesesini açtı ve bir parça güçlü sarmaşık ipi çıkardı. "Günlerdir bu asmaları topluyorum," dedi. "Sert ve esnekler. Sanırım boşluğun üzerine bir köprü örebilirim." Pip'in burnu seğirdi. "Bir köprü mü? Burada mı?" diye sordu. "Evet," dedi Miko. "Bir gökyüzü köprüsü. Güvenli ve sağlam olacak ve kimse orman zeminine inmek zorunda kalmayacak."

Tilly küçük patilerini çırpı. "Ben yardım ederim!" diye ciyakladı. "Korkuluklar için dal ve meşe palamudu toplayabilirim." Pip derin bir nefes aldı. "Ben de yardım edebilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Ben küçüğüm, bu yüzden dar yerlere ulaşabilirim." Miko başını salladı. "Güzel. Herkese ihtiyacımız olacak. Ama önce, bilge baykuş Olda'ya soralım. O bilgedir ve ormanı iyi bilir."

Olda yüksek bir dalda oturuyordu, yuvarlak gözlükleri gagasının üzerindeydi. Altın rengi gözleri, Miko'nun planını dinlerken yavaşça kırıldı. "Ağaç tepeleri arasında bir köprü," dedi yumuşak, bilge sesiyle. "Bu güzel bir fikir. Küçükler uzun zamandır korkuyor. Siz inşa ederken ben sizi gözetleyeceğim. Ama unutmayın, herkes için yeterince sağlam olmalı."

Miko boşluğun karşılıklı iki yanındaki sağlam dalları seçti. İlk asmayı sıkıca bağladı ve karşıya çekti. Biraz sarktı. "Daha fazla asmaya ihtiyacımız var," dedi. Tilly kucak dolusu dal ve meşe palamudu getirdi. Pip küçük parçaları becerikli patileriyle birbirine ördü. Yavaş yavaş köprü şekillenmeye başladı, yeşil ve kahverengi örgü bir yol esintide hafifçe sallanıyordu.

İş zordu ama hayvanlar pes etmedi. Miko'nun hızlı parmakları düğüm üstüne düğüm attı ve kehribar gözleri her lifi kontrol etti. "Bu, seyahat etmenin en güvenli yolu olacak," dedi. "Artık korkutucu aşağı inişler yok." Pip büyüyen köprüye baktı ve kendini biraz daha cesur hissetti. "Karşıya geçmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve burnu heyecanla seğirdi.

Güneş batmaya başladığında gökyüzü köprüsü tamamlandı. Boşluğun üzerinde dostça bir şerit gibi uzanıyordu. Miko önce denedi, yavaşça karşıya yürüdü. Sağlam durdu. "Sağlam!" diye seslendi. Tilly aşağı yukarı zıpladı. "Hadi deneyelim!" Kabarık kuyruğunu sallayarak karşıya koştu. Sonra Pip köprüye adım attı. Kalbi hızlı atıyordu ama devam etti, küçük bir sıçrayışla birer birer.

Pip karşı tarafa ulaştı ve mutlu bir ciyıklama bıraktı. "Başardım!" diye bağırdı. Tilly ona sarıldı. "Çok cesurdun!" dedi. Miko yanlarına sallandı, gülümsemesi genişti. "Görüyor musun? Küçük bir icat büyük bir fark yaratabilir." Tam o sırada Olda süzülerek aşağı indi ve köprüye yumuşakça kondu. "Aferin Miko," dedi, gözlükleri parıldayarak. "Herkes'e yardım ettin."

Gökyüzü köprüsünün haberi ormanda yayıldı. Kısa süre sonra diğer yavru hayvanlar da denemeye geldi. Bir geyik yavrusu sallanan bacaklarla geçti ve bir fare ailesi birlikte koştu. Köprü hepsini taşıdı. Miko gururla izledi. "Bu sadece bizim için değil," dedi. "Güvenli bir geçişe ihtiyacı olan herkes için." Olda başını salladı. "Başkalarına yardım eden icatlar en iyisidir."

Orman daha mutlu bir yer oldu. Yavru hayvanlar korkmadan arkadaşlarını ziyaret edebiliyordu. Ağaç tepelerinde oynuyor ve meşe palamudu ile meyveleri paylaşıyorlardı. Pip ve Tilly her gün köprüden geçiyordu. "Teşekkürler Miko," dedi Pip bir öğleden sonra. "Artık korkmuyorum." Miko gülümsedi. "Sen cesurdun Pip. Ve onu inşa etmeye de yardım ettin. Arkadaşlar böyle yapar."

Olda bütün hayvanları bir araya çağırdı. "Miko bize zeki bir fikrin ve nazik kalplerin sorunları çözebileceğini gösterdi," dedi. "Ağaç tepelerinde bir ziyafetle kutlayalım." Hayvanlar sevinçle bağırdı. Fındık, meyve ve tatlı bal getirdiler. Gökyüzü köprüsünde dans ettiler ve bütün orman sevinçle parlıyor gibiydi.

O günden sonra Miko, köprü ustası olarak tanındı. Ama icat yapmayı bırakmadı. Köprüyü geceleri aydınlatmak için ateş böceklerinden küçük fenerler ve ağır sepetleri taşımak için küçük bir makara yaptı. "Her zaman işleri daha iyi hale getirmenin bir yolu vardır," dedi Pip'e. Pip başını salladı. "Ve sen onu her zaman bulursun Miko." Gökyüzü köprüsü sağlam durdu, takım çalışmasının neler yapabileceğinin bir hatırlatıcısıydı.

Ve böylece, ağaç tepelerinin yükseklerinde, hayvanlar mutlu bir şekilde bir arada yaşadılar. En küçük icadın bile büyük bir fark yaratabileceğini ve başkalarına yardım etmenin en büyük macera olduğunu öğrendiler. Miko'nun gökyüzü köprüsü hâlâ esintide hafifçe sallanıyor, onu geçen her küçük gezgine sıcak bir hoş geldin diyor.